

Arrest

nr. 286 342 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MORETUS, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Aan verzoekster wordt op 8 januari 2015 voor de eerste keer een visum type C afgegeven. Op 5 juni 2017 wordt aan verzoekster nogmaals een visum type C afgegeven. Op 1 maart 2022 wordt verzoekster voor de derde keer in het bezit gesteld van een visum type C, geldig tot 4 augustus 2022.

Verzoekster dient een aanvraag tot verlenging van dit visum in omwille van medische redenen. Op 13 oktober 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 20 oktober 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: S. (...), M. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Iran

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(...)

(x)2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visum verklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(...)

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat zij recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 24/04/2022 (datum binnenkomst). Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook het feit dat betrokkene hier bij haar meerderjarige zoon en zijn vrouw verblijft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene dient het land te verlaten: in het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 10/10/2022 overgemaakt aan de Dienst Kort Verblijf (opvolging), attesteert zij dat er op basis van de haar voorgelegde medische informatie geen tegenaanwijzing is om te reizen en dat de behandeling alsook de middelen beschikbaar zijn in het land van herkomst. Bovendien brengt het bevel om het grondgebied te verlaten geen risico mee op verergering en onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar familie is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op

een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: *“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”* Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, van de artikelen 7, 41, 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn voorziet dat “[b]ij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

Dit artikel werd naar Belgisch recht omgezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”.

Hieruit blijkt dat de Terugkeerrichtlijn en de Vreemdelingenwet de ruimte laten en zelfs een verplichting opleggen aan verwerende partij om bij het nemen van verwijderingsbeslissingen het gezinsleven en de gezondheidstoestand in aanmerking te nemen.

1. Het gezins- en familieleven van verzoekster

Het hoorrecht

Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met het familie- en gezinsleven van verzoekster conform artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft verzoekster bovendien niet gehoord vooraleer deze beslissing te nemen. Verwerende partij heeft dus niet gepolst naar haar familie- en gezinsleven.

In dit kader kan er dan ook gewezen worden op het hoorrecht ex artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;*

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C-7/98, *Jurispr. blz. I-1935*, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Jurispr. blz. I-10369*, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063*, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz. I-5093*, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I-9147*, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Omdat de bestreden beslissing de uitvoering van Unierecht betreft, is het hoorrecht, als algemeen rechtsbeginsel van de Unie, in casu van toepassing.

Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, *Y.S. e.a.*, §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, *Mukarubega*, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, §§ 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 31).

Verzoekster kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, *Boudjlida*, § 40).

Verwerende partij nam op 13 oktober 2022 een bijlage 13, i.e. een bevel om het grondgebied te verlaten (ter kennis gebracht op 20 oktober 2022).

Indien verzoekster, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, zou gehoord zijn geweest, dan zou verzoekster de nodige toelichting en bewijsstukken kunnen geven van haar gezinsleven en nog meer informatie over haar gezondheidstoestand (*infra*). Er dient immers opgemerkt te worden dat verzoekster verwerende partij informatie heeft verstrekt omtrent haar gezondheidssituatie bij de aanvraag tot verlenging. Verwerende partij heeft hier echter geen rekening mee gehouden.

Artikel 8 EVRM

Er is immers wel degelijk sprake van een familie- en gezinsleven conform artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Het gezinsleven van verzoekster speelt zich volledig hier in België af. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Uit de feiten blijkt dan ook heel duidelijk dat er sprake is van een gezinsleven. De band van verzoekster met haar zoon, schoondochter en kleinkind is heel sterk. Haar komst naar België heeft het gezin compleet gemaakt.

Verzoeksters zoon doet er dan ook alles aan zodat zijn moeder, verzoekster, hier in België bij hen kan verblijven en wenst haar verblijf te regulariseren. Hij maakt zich immers immense zorgen over zijn moeder en het feit dat ze volledig geïsoleerd is in Iran. Het gezinsleven kan niet in Iran worden uitgeoefend omwille het feit dat hijzelf erkend vluchteling is. In Iran heeft verzoekster geen netwerk waar ze op kan terugvallen: haar enige zoon woont in België, haar beide ouders zijn gestorven en zelf is ze gescheiden.

Aangezien de beoordeling een feitenkwestie is, is het dus zeker mogelijk dat er sprake is van een familie- en gezinsleven van een moeder met haar meerderjarige zoon. Er is een grote mate van afhankelijkheid langs beide kanten. Deze afhankelijk uit zich op emotioneel vlak, maar ook op financieel vlak. Verzoeksters zoon staat voor al haar kosten in. Hij heeft zijn huis dan ook op dergelijke manier ingericht waardoor verzoekster een slaapkamer heeft op het gelijkvloers en ze dus geen trappen op dient te lopen en alles binnen haar bereik is.

Indien verwerende partij verzoekster gehoord zou hebben, zou verwerende partij op de hoogte zijn van het familieleven van verzoekster. Verwerende partij zou dan geweten hebben dat de beide ouders van verzoekster overleden zijn, dat ze gescheiden is en dat haar zoon in België haar enigste zoon is. Verwerende partij liet echter na om dit te doen waardoor er in casu geen rekening is gehouden met haar familie- en gezinsleven.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er is geen enkele aanwijzing waarom een verwijdering van verzoekster noodzakelijk zou zijn in de zin van artikel 8, lid 2 EVRM.

Verwerende partij geeft geen enkele reden waarom een scheiding noodzakelijk is in een democratische samenleving. De verwijdering is niet in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Nochtans is dit vereist door artikel 8 EVRM, lid 2.

Verwerende partij heeft geen grondig en individueel onderzoek gevoerd. Verwerende partij heeft niet onderzocht wat de band van verzoekster met haar zoon, schoondochter en kleinkind is.

De bestreden beslissing geeft aan dat een terugkeer naar verzoeksters land van herkomst om later terug naar België te keren niet in disproportionaliteit staat met het recht op gezins- of privéleven. Verdere motieven in concreto hieromtrent zijn niet terug te vinden.

Het is duidelijk dat de motivering van verwerende partij een standaardmotivering betreft, waarbij op geen enkel ogenblik door verwerende partij effectief een afweging gemaakt werd tussen verzoeksters gezinsleven in België enerzijds en het belang van de Belgische staat om haar verwijderd te zien van het grondgebied anderzijds.

Aldus moet onderzocht worden of artikel 8 EVRM de inmenging in het gezinsleven en privéleven verbiedt en of artikel 8 EVRM verplicht een verblijfsmachtiging toe te kennen. Artikel 8 EVRM verbiedt immers enerzijds aan Lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een Lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Bij dit onderzoek naar het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en de eventuele hieruit voortvloeiende positieve verplichting om een verblijfsmachtiging af te leveren, heeft verwerende partij een zekere appreciatiemarge. Het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven is immers niet absoluut.

Wel heeft deze appreciatiemarge bepaalde grenzen. Er dient immers een proportionaliteitstoets te gebeuren tussen de individuele belangen van de aanvrager van de verblijfsmachtiging en de belangen van de Lidstaat waar de verblijfsmachtiging wordt aangevraagd. De inhoud van deze proportionaliteitstoets wordt bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In het arrest nr. 127.171 van 17 juli 2014 lichtte Uw Raad het onderzoek en de proportionaliteitstoets onder artikel 8 EVRM als volgt toe:

“Verdragsluitende Staten [zijn] er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging (of zoals verzoeker stelt: een proportionaliteitstoets) te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken persoon en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 140).

De beleidsrange van verdragsluitende staten wordt overschreden wanneer zij geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Dit vereist een correcte belangenafweging waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken. Zo stelt de rechtspraak van het EHRM dat er onder meer rekening moet worden gehouden met de aard en ernst van de gepleegde strafbare feiten, de tijdsduur van het verblijf in het gastland, de tijdsduur die is

verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van verzoeker sindsdien, de gezinssituatie van verzoeker, de omvang van de band met het land van herkomst, het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal kan worden uitgebouwd, de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voorzitten van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet dan zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 142; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).(...)

De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele manier in concreto rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij in België en dus in strijd met artikel 8 EVRM handelde.

Verwerende partij beperkte zich integendeel tot een ongefundeerde stelling dat de terugkeer van verzoekende partij naar haar land van herkomst om aldaar eventueel een aanvraag in te dienen om op legale wijze naar België te komen niet in disproportionaliteit zou staan ten aanzien van haar recht op een gezins- of privéleven.

Zorgvuldigheids- en motiveringsplicht

Het onderzoek van verwerende partij was dan ook onzorgvuldig. Verwerende partij had rekening moeten houden met de feitelijke omstandigheden van het geval *quod non*.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de *ratio essendi* van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Gezien de gegevens in de beslissing niet overeenstemmen met de werkelijkheid, is de motiveringsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

In casu is de genomen beslissing niet zorgvuldig voorbereid, werd het niet degelijk gemotiveerd, werd ze niet gehoord er werd er geen rekening gehouden met haar familie- en gezinsleven conform artikel 8 EVRM

2. Verzoeksters gezondheidssituatie – artikel 3 EVRM

Conform artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij ook rekening te houden met de gezondheidssituatie van verzoekster.

De huidige gezondheidssituatie van verzoekster en haar medische problematiek werd onder Feiten uiteengezet.

Verzoekster heeft een hele resem aan fysieke klachten waarvan de verbetering ook afhankelijk wordt gesteld van haar mentaal welzijn. Zo werden er al meerdere behandelingen gevolgd: psychotherapie, sport, dry needling, hydrotherapie, massages, oefeningen... Maar iedere keer met weinig resultaat. Er wordt iedere keer vastgesteld dat het voor haar gezondheid noodzakelijk is dat ze zich bij haar zoon kan vestigen.

Er wordt door verwerende partij het volgende gesteld: “Bovendien brengt het bevel om het grondgebied te verlaten geen risico mee op verergering en onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand.”

Dit klopt echter niet. Er wordt duidelijk opgenomen in het standaard medisch getuigschrift (stuk 6), toegevoegd bij de aanvraag tot verlenging, wat de gevolgen zullen zijn bij een gedwongen terugkeer naar Iran.

Verzoekster lijdt al 8 jaar aan een ernstige depressie. Voor haar mentale gezondheid wordt het noodzakelijk geacht dat ze dicht bij haar zoon verblijft. Dit wordt zowel vastgesteld door de dokters in Iran als de dokters hier. Er zal anders een ‘achteruitgang zijn in haar mentaal welbevinden met verergering van het depressief beeld en mogelijke suïcidaliteit’.

Verzoekster bezocht haar zoon ook in 2015 en 2017 en keerde iedere keer terug binnen de geldigheidstermijn van het visum. Er werd een positieve verandering opgemerkt in haar stemming wanneer ze zich bij haar zoon bevond. Zoals vastgesteld in de medische attesten is het voor haar mentaal welzijn noodzakelijk dat ze bij haar zoon kan verblijven.

Verwerende partij heeft hier geen grondig onderzoek naar gedaan en heeft dit zelfs niet opgenomen in de bestreden beslissing. Het is opnieuw duidelijk dat verwerende partij gebruik heeft gemaakt van een standaardformulering zonder oog voor de kwetsbaarheden van verzoekster.

Verwerende partij heeft aldus niet gemotiveerd waarom ze ervoor koos om de medische vaststellingen van de behandelende arts niet te volgen. Hierdoor schendt ze naast artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht ook de motiveringsverplichting.

Bij een gedwongen terugkeer naar Iran, bestaat er in hoofde van verzoekster een risico op schending van artikel 3 EVRM aangezien bij een scheiding met haar zoon haar depressie zal verslechteren en er mogelijks sprake zal zijn van suïcidaliteit. Dit is duidelijk in strijd met artikel 3 EVRM.

Er kan dan ook besloten worden dat het verzoek tot nietigverklaring ontvankelijk en gegrond dient verklaard te worden.”

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de artikelen 7, 47 en 48 van het Handvest, zij zet echter niet uiteen op welke wijze deze bepalingen door de bestreden beslissing worden geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de termijn waartoe zij is gemachtigd door haar visum. De gemachtigde preciseert dat verzoekster recht had op een verblijf van negentig dagen vanaf 24 april 2022, hetgeen inmiddels is verstreken. Verzoekster betwist dit niet.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verder voert ze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en in de zin van artikel 41 van het Handvest aan. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor. Het staat niet ter discussie dat het hoorrecht *in casu* van toepassing is.

Verzoekster betoogt dat zij niet door verweerder is gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. In zijn nota met opmerkingen voert verweerder aan dat verzoekster naar aanleiding van het verzoek tot verlenging van haar visum in de mogelijkheid is gesteld om de gemachtigde te informeren aangaande alle relevante en nuttige elementen. Verweerder dient te worden gevolgd waar hij stelt dat verzoekster inderdaad de mogelijkheid heeft gehad om haar standpunt naar behoren en daadwerkelijk kenbaar te maken. De omstandigheid dat verzoekster een aanvraag tot verlenging van haar visum heeft ingediend, impliceert dat zij er van op de hoogte was dat haar tijdelijke verblijfstitel binnen afzienbare tijd ten einde zou komen. Verzoekster kon dan ook redelijkerwijs verwachten dat zij, in het kader van de aanvraag tot verlenging, de gemachtigde op de hoogte diende te brengen van alle nuttige en relevante elementen die een verlenging van haar verblijfstitel rechtvaardigen, of die met andere woorden zouden verhinderen dat er jegens haar een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden genomen wegens het verlopen van haar visum.

Nog daargelaten het feit dat verzoekster de mogelijkheid had om haar standpunt kenbaar te maken voorafgaand aan de bestreden beslissing, wijst de Raad er ook op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht een schending van dit hoorrecht oplevert.

Verzoekster betoogt dat zij, indien zij zou zijn gehoord, de nodige toelichting en bewijsstukken had kunnen geven van haar gezinsleven en nog meer informatie over haar gezondheidstoestand zou hebben kunnen geven. Wat het gezinsleven betreft, stelt verzoekster dat zij een gezin vormt met haar zoon, haar schoondochter en haar kleinkind. Ze stelt dat zij emotioneel en financieel afhankelijk is van haar zoon en dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen zetten in Iran omdat hij in België als vluchteling is erkend. Wat haar gezondheidstoestand betreft, voert verzoekster aan dat ze een hele resem aan fysieke klachten heeft en aan een depressie lijdt. Om een verergering van haar depressie te verhinderen, dient zij volgens haar artsen dicht bij haar zoon te blijven. Zo niet, dan zou haar depressie verslechteren.

Zoals verweerder ook aanhaalt in zijn nota met opmerkingen, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster de gemachtigde reeds op de hoogte heeft gesteld van haar medische problematiek en dat deze is gelinkt aan het verblijf van haar zoon in België. Verzoekster brengt in het kader van de huidige procedure geen nieuwe informatie of bijkomende stukken bij die, zouden zij aan de gemachtigde ter kennis zijn gebracht voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, ervoor hadden kunnen zorgen dat hij deze beslissing niet had genomen. Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht en in het licht van artikel 41 van het Handvest kan niet worden weerhouden.

Verder voert verzoekster de schending aan van het recht op eerbiediging van haar gezins- en privéleven zoals gewaarborgd door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt hogere rechtsnormen, waaronder artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert. Artikel 8 van het EVRM bepaalt op zijn beurt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (cf. EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (cf. RVS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *"fair balance"* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *"fair balance"* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van

de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet betwist dat verzoekster een gezinsleven onderhoudt met haar zoon en zijn gezin. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verzoekster betoogt dat zij emotioneel en financieel afhankelijk is van haar zoon. Haar zoon heeft zijn huis op een dergelijke manier ingericht waardoor verzoekster er kan verblijven en zij geen trappen meer hoeft te doen. Verzoekster voert verder aan dat zij in Iran geen netwerk meer heeft aangezien haar enige zoon in België woont, haar ouders overleden zijn en ze van haar echtgenoot uit de echt is gescheiden. Volgens verzoekster kan het gezinsleven niet worden verdergezet in Iran aangezien haar zoon een erkend vluchteling is.

De Raad besluit dat verzoekster in het kader van de huidige procedure een heel aantal officiële stukken voorlegt, waaronder de overlijdensakten van haar ouders, medische attesten van Iraanse artsen maar ook medische attesten van haar Belgische behandelend arts en neuroloog. Daarnaast legt zij foto's neer van het woongedeelte in de woning van haar zoon waar ze momenteel verblijft. Niettegenstaande het gegeven dat verzoekster verschillende concrete stukken aanbrengt, kan uit deze stukken op zich niet sluitend worden geconcludeerd dat het gezinsleven niet minstens tijdelijk kan worden verdergezet in het land van herkomst. Zo legt verzoekster bijvoorbeeld geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat zij effectief financieel wordt ondersteund door haar zoon. Er moet tevens rekening worden gehouden met het feit dat haar zoon volgens de stukken van het administratief dossier reeds sinds 2015 in België verblijft. Verzoekster heeft het gezinsleven met haar zoon steeds kunnen verderzetten aan de hand van

regelmatige bezoeken in België. Zo is ze in 2015 en in 2017 naar België gereisd met een visum kort verblijf om haar zoon te bezoeken. Ze toont niet aan dat dergelijke kortstondige bezoeken niet langer meer mogelijk zouden zijn. Verzoekster moet redelijkerwijs worden geacht in staat te zijn het gezinsleven met haar zoon op deze manier verder te zetten, nu zij het tegendeel niet bewijst. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Tenslotte voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Ze betoogt dat ze aan een ernstige depressie lijdt en verschillende fysieke klachten ondervindt. Verzoekster betwist dat een terugkeer naar Iran geen risico op verergering en onomkeerbare verslechtering van haar gezondheidstoestand teweeg zal brengen. Ze verwijst hierbij naar het standaard medisch getuigschrift van haar behandelend arts van 25 mei 2022. In dit getuigschrift attesteert dokter V. R. dat, zou de behandeling worden stopgezet, verzoeksters mentaal welbevinden achteruit zou gaan met een verergering van de depressie en mogelijke suicidaliteit tot gevolg. Volgens deze arts zal haar mentale problematiek stilaan verbeteren indien ze bij haar naaste familie kan verblijven.

De Raad bemerkt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat zij in het land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met minstens een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeksters ziektebeeld werd reeds beoordeeld door de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar aanvraag tot verlenging van het visum om medische redenen. In het administratief dossier bevindt zich dan ook een document “Q-MED ADVICE” van 11 oktober 2022, waarin de arts-adviseur oordeelt als volgt:

“We kunnen niet besluiten dat het bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou blootstellen aan een aanzienlijk risico op ernstige en onomkeerbare verslechtering van de gezondheidstoestand vermits er geen argumenten zijn dat de komst naar België een grote verbetering van haar gezondheidstoestand heeft meegebracht”.

Aldus is de arts-adviseur van oordeel dat verzoeksters gezondheidstoestand een terugkeer naar Iran niet in de weg staat, vermits haar komst naar België haar gezondheidstoestand niet aanzienlijk heeft verbeterd. Met haar betoog betwist verzoekster deze vaststelling, doch brengt geen concreet bewijsstuk bij dat dit motief kan weerleggen. Verzoekster toont door middel van haar betoog niet aan dat haar verblijf in België haar gezondheidsproblematiek zodanig veel heeft doen verbeteren. Wat betreft het suïcidegevaar, stelt de Raad vast dat er zich in het administratief dossier een interne nota bevindt waarin wordt gesteld dat bewijzen met betrekking tot suicidaliteit niet voorhanden zijn en dat deze bewering zuiver tentatief is. Een risico op suicidaliteit wordt daarnaast in geen enkel Iraans medisch verslag vermeld. Ook dit weerlegt verzoekster niet.

Verzoekster brengt geen enkel concreet bewijsstuk bij waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand bij een terugkeer naar Iran zodanig zou verslechteren dat zij hierbij een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet weerhouden. Nu er evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden weerhouden, moet de Raad vaststellen dat verzoekster een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet eveneens niet aantoon.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN